

Land. Men det er tillige af Bigtighed for Havnene i det Helſe, for at den Taſtit, ſom finder Sted mellem ſveſke Havne og danſke Havne, og da netop for de mindre Skippere og Handlende, ſom fave imellem diſſe, og for hvem det er af Bigtighed at kunne medtage deres Mynter hjemmefra og udgive dem frit og uden Tab, hvor de komme hen; og ligeledes at kunne modtage paa det fremmede Sted Mynter, ſom de kunne føre hjem med ſig uden Fare for at lide Tab, naar de ville udgive dem i Hjemmet. Dette har en meget ſtor Betydning, og uagtet Fordelene naturligtviſe vilde være ſtørre, naar Norge var med, mener jeg dog, at den i og for ſig er ſtor nok til at reſtfordiggjøre Bedtagelſen af en Overenſtomt med Sverrig alene, hvorved man vil ſkabe den. Endelig er der endnu et tredie Punkt, ſom har ſin ſtøre Betydning, hvor det er Tale om Afſlutning af en Konvention, og det er, at denne er det eneſte Middell til med Sikkerhed at forebygge den høit uheldige Tilſtand, ſom det undertiden har viſt ſig kan opſtaa mellem Naboflater, og ſom man i Almindelighed benævner med Ordet Myntkrig, det vil ſige, en Tilſtand, hvor den ene Stat ſøger at ſkaffe ſig en Fordel paa den andens Beføſtning ved nemlig at udmynte Mynter, ſom ere lidt mindre gode end dem, Naboflater udmynte, og derefter ſætte dem i Circulation i denne Stat. Det er en Beſtræbelle, ſom i Særdeleſhed bliver let at udføre, og da ogſaa er ſaa meget farligere for det andet Land, naar der i de to Lande er Myntſyſtemer, ſom ſvare nær til hinanden, thi da kommer ſørſt den oprindelig gode Mynt til at gaa rundt i Landene; men efterhaanden forſettes den; og derved kommer alſaa det Land, ſom modtager den ſlette Mynt, til at lide meget betydeligt. Noget Saadant har jo naanlig i tidligere Tid været udført i meget betydelig Maaleſtof, og mange Potentater have derved ſkabt ſig ret klæffelige Indtægter. Dette er ganſke viſt taget af, men de Herrer ville dog vide, at det ingenlunde er ganſke forbi i vor Tid. Det ſidſte mærkelige Exempel derpaa blev jo frembudt for os af Hans Hellighed Paven, der for ikke mere end 4—5 Aar ſiden ſkaffede ſig en ret ſnuil Indtægt ved at udmynte ſlettere Skillemynt end den, der var ſaſſat mellem Frankrig og Italien, og ſætte den i Omloeb i diſſe Lande; ſom han, Notabene, ikke havde Konvention med. Efter Konventionen kunde ingent af diſſe Lande gjøre det, men Paven var udenfor denne Konvention; han kunde derfor lave den ſlettere Mynt og indvirke derved ſkadeligt paa de Andres Myntveſen. Se mine Herrer, dette er alſaa atter et Punkt, ſom gjør, at det er ſaa overmaade nyttigt, naar man har eller vil have — og Mindretallet vil jo ogſaa have det — den ſamme Mynt i Danmark, Norge og Sverige. Mindretallet vil imidlertid ikke have Konventioner. Men nu ſer De, at man uden diſſe bliver ſtillet blot for den Mulighed, at ſaadanne Tidſomſtræn-

dhigheder kunde komme, da man blev indviſket i et Myntkrig, ſom dog let kunde falde ud til noget ſtor Skade for Landet. Derfor tror jeg, at de Herrer ville erkende, at det er en meget rigtig Tanke, ſom har ledet den danſke Regjering, naar den har ſøgt ſamtidig med at ſkaffe Landet det ſtøre Gode, ſom ligger i at have Mynt af ſamme Værdi ſom den, man har i Sverige og Norge, tillige at ſkaffe en Konvention tilveie, hvorved man er ſikket imod alle de Ulemper, ſom ellers kunde opſtaa. Det ærede Mindretal har nu, ſom nylig udviklet af den ærede Ordfører, ikke følt ſig tilſvækkelig overbevist i dette Punkt. Det har ment, at naar vi ikke kunde faae Norge med, var Fordelen derved ikke ſaa ſtor, at det kunde reſtfordiggjøre Afſlutningen af en Konvention med Sverige alene. Jeg tilſtaaer, at jeg i den ſenſeende er af ganſke modsat Overbeviſning, men jeg vil, inden jeg kommer til at omtale dette, ſørſt nærmere med nogle ſaa Tid prøve Værdien af, hvad det ærede Mindretal har foreſlaaet. Thinget. Mindretallet foreſlaar Thinget at gaa over til Guldmyntfoed, men ſamtidig vedmed at beholde Regningſenheden og Valerens Inddeling i 96 ſ. Jeg ſkal for det Førſte gjøre opmærkſom paa, at Mindretallet ved Afſattelſen af ſit Forſlag har havt et Uheld, ſom er meget kjedeligt, og jeg synes, at Thinget ikke godt kan vedtage en Lov, hvori der er en ſaadan Uregelmæſſighed. Dette gjælder det første Forſlag, ſom Mindretallet har ſikket, og ſom gaaer ud paa, at ſidſte Stykke af § 2 ſkulde bortfalde. Derved vil imidlertid § 3 i en af ſine Sætninger blive omtrent meningsløs, idet det kommer til at hedde: „alſaa ſkal den Guldmynt, ſom indeholder 5 Rbl., veie“ osv.; men dette har ingen Mening, naar man ikke beholder andet Stykke i § 2. Men for nu at komme til det Neelle i Sagen, ſom er det Bigtigſte, vil jeg gjøre opmærkſom paa, hvad jo ogſaa den ærede Ordfører udføelig har udviklet, at Mindretallets Forſlag gaaer ud paa to Ting, nemlig for det Førſte, at man ikke ſkal gaa ind paa Littalsdelingen, og for det Andet, at man ikke ſkal gaa ind paa en Forandring af Regningſenheden. Med Henſyn til det første Punkt anførte den ærede Ordfører en Grund, ſom jeg maa tilſtaaer var mig ganſke overordentlig dunkel, den nemlig, at vi ellers kunde komme til at gaa to Gange over til en ny Inddeling. Deri tror jeg, at den ærede Ordfører tager ganſke feil, thi ere vi ſørſt en Gang gaaede over til Littalsdelingen, ſaa blive vi nok ved den, hvorledes det ſaa end gaar, og ved alſaa nu at gaa over dertil, vil der ikke paa nogen Maade voldsom nogen Skade. Derimod har den ærede Ordfører ſagt noget Andet, ſom jeg ikke kan modſige, nemlig, at der for Befolkningen er forbunden en vis Uleilighed med at gaa over til at dele Regningſenheden i 100 Dele i Stedet for i 96 Dele. Dette have vi vidſt længe, men Udvalget har jo tidligere været